

На нашој друштвеној и медијској сцени створена је својеврсна и у свему парадоксална ситуација. Етаблирала се групација тзв. независних новинара који раде у професионалним критичким медијима, бранитеља медијских слобода и људских права који имају ексклузивну прилику и могућност да увек буду безрезервно узимани у заштиту од стране људско-правашких невладиних организација, “независних” медија и Независног удружења новинара Србије без обзира шта је била садржина њихових текстова. Они су заштићени, без обзира што се у њиховим текстовима могу наћи оцене које су израз политичког екстремизма и идеолошке острашћености. Све се то не узима у обзир, они имају загарантовану заштиту као прогоњени професионални и “независни” новинари, а да се при томе не може стећи увид у непримерене и често дисквалификаторске ставове које су они износили у својим текстовима. О томе нам може посведочити недавни догађај везан за исцртавање претећих графита на згради у којој станује новинар Динко Грухоњић. Наравно, да је апсолутно неприхватљиво да се на овај начин угрожава он и његова породица. Ту нема спора и никакве дилеме.

На основу тог својеврсног фотосафарија Динко Грухоњић је изнео аподиктички став да је Нови Сад “град, који је уместо мултикултуралне средњоевропске престонице постао националшовинистичка паланка”

Непосредно пошто је објављена вест о угрожавању његове безбедности, он је одмах био гост телевизије Н1 на којој је изнео толико пута поновљену тезу да је “узрок свих зала у нашој земљи милитантни велико-српски национализам коме се непрестано повлађује у нашем друштву”. Новинарка Н1 навела је да је вероватно главни узрок исписивања графита на његовој згради текст Нови Сад - националшовинистичка паланка која слави геноцид, објављен на порталу Воице. Текст је настао као нека врста његовог приказивања графита који се могу видети на зградама Новог Сада, а тичу се глорификације Ратка Младића, Радована Караџића и негирања злочина у Сребреници. На основу тог својеврсног фотосафарија Динко Грухоњић је изнео аподиктички став да је Нови Сад “град, који је уместо мултикултуралне средњоевропске престонице постао националшовинистичка паланка”. Ове његове наводе нисмо могли видети у прилогу на објективној Н1, а на њих се нису осврнули ни представници ГДФ-а, Иницијативе младих за људска права, Савез анти-фашиста Војводине и других организација. Међутим, у њиховим саопштењима може се прочитати да су “варварски графити мржње на улазу у

зграду у којој Грухоњић са породицом живи, директно угрожавање његове безбедности и сведочи о дубокој фашизацији друштва у Србији. Свака слободна реч у Вучићевој Србији на мети је фашистичких хорди насилника”.

А како изгледа слободна реч коју је Грухоњић пласирао у наведеном тексту настојећи да потврди тезу о дубокој фашизацији нашега друштва, и то без озбиљне аргументације, може се видети у следећем наводу “Нови Сад, међутим, има своју истину. Нови Сад се, наиме, руга жртвама геноцида и име свога “хероја” исписује фарбом људке крви. Нови сад, међутим, сматра да особа која је тиме управљала заслужује да буде идол исписан црним словима што очигледно не смета станарима који уживају у удобности свог реновираног топлог породичног дома. Шта ли мисле, чему ли се надају. Како смо послтали тако равнодушни да мирно, потпуно навикнути пролазимо поред графита који славе ратног злочинца. Нови Сад изгледа - сном мртвијем спава, као и његова чувена “атиграфитна јединица”, чији је наводни задатак да прекречи графите мржње” Оптужујући читав један град за саучестништво у прећуткивању његовог виђења Новог Сада као националшовинистичке паланке, која слави геноцид, он и његови бранитељи нису ни помислили да се ради о огољеном говору мржње и отвореном ниподаштавању становника овог града. На основу чега Динко Грухоњић има смелости и парво да један град и његове становнике оптужује за слављење геноцида? Да ли то спада у парво на слободно испољавање мишљења или се ради о неприхватљивој и неаргументованом жигосању Новог Сада - града који се представља као легло милитантног велико-српског национализма, како нам то настоји, без икаквог основа доказати слободни дух Динка Грухоњића. Зашто се на тзв. либералним и независним медијима не објави неколико текстова Динка Грухоњића да би људи могли сами да се упознају са његовим

“слободарским “ставовима.

IZDVAJAMO

Novi Sad – nacionalšovinistička palanka k genocid? (FOTO i VIDEO)

14. Nov 2020 by Ekipa VOICE | Nema komentara

Grafiti u glavnom gradu Vojvodine: kontinuitet zločina

Задах клеронационализма и шовинизма се из Београда поново покушава проширити Балканом. Једна познаница је то формулисала овако – Тај смрад мора престати

У тексту Србија и Бајден - доследно против разума и цивилизације - овај професор новинарства на Филозофском факултету у Новом Саду исписује следеће редове (вероватно као огледни пример за његове студент) “ Србија, једна од оних шљива-држава, чија је , неодољив је утисак, већина становништва потуљено као укакани голубови, дочекала пораз своје узданице, свога узора, махнитог, поквареног, похлепног, популистичког, расистичког, профашистичког и уопште, у сваком хуманом и естетском смислу – одвратног Доналда Трампа. Неко је изненађен због такве реакције у Србији, земљи која стабилно и одвајкада у милионским износима, гласа за ове или оне радикале

и остала шовинистичка, примитивна и усмрђела прикљученија, а чему нема премца ни на Балкану? У земљи у којој се “права” опозиција такмичи не би ли некако засмрдела више од слободних радикала и тако привукла већинско бирачко тело. Јер тај криминал и та корупција (српски речено-поквареност), логична је последица, тог магнум цримена који је диригован из Београда. Задах клеронационализма и шовинизма се из Београда поново покушава проширити Балканом. Једна познаница је то формулисала овако – Тај смрад мора престати”. Могли бисмо, овом приликом, наводити мноштво оваквих и сличних умотворина овог борца против великосрпског национализма и клерофашизма и професионално критички орјентисаног новинара, који не бира речи да у свом “праведничком” походу обасипа Србију и српски народ најбруталнијим и најприземнијим увредама и отвореним блаћењем и ниподаштавањем. и све се то међу бранитељима “независног” новинарства проглашава за изражавање слободе мишљења Динка Грухоњића, који се служи отвореним говором мржње и намеће неприхватљиви принцип колективне кривице, не само грађанима Новог Сада, већ и целокупном српском народу.

NDNV objavio Vo
štavanje i Preporu
bezbednost novin
koronav

VOJVODINA

DINK
protiv

Zadah kleron

Било је за очекивати да ће либерално-демократски грађанистички и “објективни” лист Данас стати, без остатка, у одбрану “угроженог” Динка Грухоњића. Тај задатак је, наравно, обавила Снежана Чонградин, која свакако дели његове ставове. Она је у својој

колумни навела наслов његовог текста Нови Сад - национал-шовинистичка паланка која слави геноцид, а да објективна и професионална редакција листа Данас није нашла за сходно да објави интегралну верзију овог текста, како би читаоци могли да стекну целовит увид у писаније овог, на жалост, припадника академске заједнице, који предаје новинарство, а пише пашквиле које би слободно могле да нађу место у нашим таблоидима. Поред Снежане Чонградин чија се политичка и идеолошка агенда у потпуности поклапа са идеологијом колективне кривике српског народа, коју истрајно заступа Динко Грухоњић. Овом приликом вреди цитирати и неколико навода из текста Драгана Бурсаћа Нови Сад, град Ратка Младића. Он спада у ред његових најгорљивијих бранитеља, који је још екстремнији у својим исказима и оценама. “Осим што један дио становника Новог Сада показује да је инфициран фашистичким вирусом четништва, ово нам говори да колега Грухоњић ради сјајан посао у својој антифашистичкој борби. А Грухоњић је крив, између осталог што се “погрешно” зове и презива у српској Атини. Па је тако вирус зла захватио и ту и такву Атину поодавно, а главни преносиоци су исти они које је Нови Сад примио и заштитио од рата у БИХ и Хрватској. Ти и такви су се попишманили, па ваде националну крвну слику и суписмено читавају картон србства на којем нема Грухоњићевог имена. Није ред да се слободарска Војводина брука и каља нацистичким накотом и њиховим брљотинама. Није ред, али се чини да је Војводина премрежена бранитељима лика и дела ратних злочинаца Караџића и Младића, који су нашли нову мету. Запитајмо се како је могуће да баш сада, овако јавно, четници харају, жаре и пале по некад мирној антифашистичкој Војводини.” Овај опскурни текст објављен је на сајту Аутономија, али није наишао на осуду Независног удружења новинара Војводине, који се тако агилно залаже за поштовање принципа новинарског кодекса очување антифашистичких и либерално-демократских вредности. Ово је за њих, вероватно, врхунски израз слободе мишљења и тзв. независног и професионалног новинарства у коме је сасвим прихватљиво да се српске избеглице из БИХ и Хрватске колективно осуђују као оне које су инфициране фашистичким вирусом четништва. Да представљају погубни накот зла који треба истребити и деконтаминирати, као залог борбе против четника, који жаре и пале по антифашистичкој Војводини. Очигледно је да су против њих сва средства антифашистичке борбе дозвољена, о чему пише и Динко Грухоњић, осуђујући Нови Сад као националшовинистичку паланку која слави геноцид.

О оваквим непримереним и неприхватљивим генерализацијама и искључивим осудама није се огласила самопрокламована антифашистичка и грађањистичка јавност, напротив, они су листом устали у одбрану права на слободу мишљења Динка Грухоњића који се у свом тексту служи најприземнијим и неаргументованим уопштавањима и дисквалификацијама у којима становнике једног града ставља на стуб срама

О оваквим непримереним и неприхватљивим генерализацијама и искључивим осудама није се огласила самопрокламована антифашистичка и грађањистичка јавност, напротив, они су листом устали у одбрану права на слободу мишљења Динка Грухоњића

који се у свом тексту служи најприземнијим и неаргументованим уопштавањима и дисквалификацијама у којима становнике једног град ставља на стуб срама оптужујући их , помоћу својих паушалних оцена да су колективно подлегли вирусу великосрпског национализма претварајући се у националфашистичку паланку која слави геноцид.

У закључку овог текста опет се намеће суштинско питање да ли за све људе који учествују у јавном и медијском животу заиста важе иста правила поштовања новинарског кодекса и аргументованог изношења ставова. Пратећи наше тзв. професионалне критичке медије јасно можемо видети да та правила и вредности се не односе на најистакнутије тзв. борце против великосрпског национализма, бранитеље антифашистичких вредности и припаднике грађанистичке политичке елите. О томе сведочи и начин на који су либерални и професионални медији третирали целокупну ситуацију која је пратила реакције на текст Динка Грухоњића. Очигледно је да он спада у ону посвећену и недодирљиву групацију јавних делатника кога не обавезују елементарна правила заиста професионалних и објективних медија одговорног, разложног и аргументованог слободног мишљења.